



Arrest

nr. 63 825 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 maart 2011 tot *“onontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie van het verblijf.”*

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 april 2011 met refertenummer REGUL 5401.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 november 2007 heeft verzoeker een visumaanvraag ingediend op grond van een familiebezoek. Dit visum werd van ambtswege afgeleverd door het Belgisch consulaat te Casablanca.

Op 13 augustus 2009 heeft verzoeker zich samen met zijn partner aangemeld bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van Neerpelt met het oog op het afsluiten van een huwelijk.

Door het parket werd een onderzoek opgestart naar het huwelijk.

De gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 25 september 2009 beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker is op 27 februari 2010 gehuwd.

Op 24 maart 2010 heeft verzoeker een aanvraag ingediend in het kader van artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De burgemeester van de gemeente Neerpelt heeft op 25 maart 2010 een beslissing genomen tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag.

Op 7 maart 2011 heeft verzoeker opnieuw een aanvraag in het kader van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet ingediend.

De gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 15 maart 2011 een beslissing genomen tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijf. Dit is de bestreden beslissing die verzoeker op 15 maart 2011 ter kennis werd gebracht. Zij is gemotiveerd als volgt:

“ONONTVANKELIJKHEID VAN EEN AANVRAAG TOT REGULARISATIE VAN HET VERBLIJF

Aanvraag tot regularisatie van het verblijf, ingediend op 07.03.2011 bij de burgemeester van Neerpelt door E.H.G., (...) onderdaan van Marokko, (...) in toepassing van artikel 12bis §1, 3, van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Na onderzoek van het dossier blijkt dat de ontvankelijkheidsvoorwaarden van de aanvraag niet voldaan zijn:

BESLISSING TOT ONONTVANKELIJKHEID VAN DE AANVRAAG TOT VERBLIJF:

In toepassing van het artikel 12bis §1, 3° van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is de aanvraag ONONTVANKELIJK.

MOTIVERING:

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De motieven die betrokkene inroept, zijn:

-het feit dat zijn aanwezigheid vereist is, gezien zijn echtgenote beperkt in staat is om huishoudelijk werk te verrichten, vormt geen buitengewone omstandigheden in die de aanvraag in België rechtvaardigen. Namelijk er werd geen enkel concrete reden gegeven waarom de echtgenote betrokkene niet kan vergezellen bij een tijdelijke terugkeer.

Tevens wordt verwezen naar het feit dat de heer (G.) gezondheidsproblemen heeft die hem verhinderen om terug te keren naar zijn land om de visumaanvraag daar te doen. Uit het medisch attest blijkt dat de heer (G.H.) onvoldoende genezing heeft na zijn proximale humerusfractuur dd. 12.11.2009; dit vormt eveneens geen buitengewone omstandigheid die de aanvraag rechtvaardigen. Betrokkene kan hiertoe een aanvraag indienen op basis van medische reden met verwijzing naar art. 9ter van de wet van 15.12.1980.

Bijgevolg wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard door de bijlage 15 ter aan betrokkene te betekenen. Het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 25.09.2009 blijft van kracht.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden werpt verzoeker de schending op van de *“zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dat verzoeker op 07.03.2011 een aanvraag heeft gedaan tot regularisatie van het verblijf. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel dd. 15.03.2011 een beslissing heeft genomen tot weigering van het verblijf, daar er geen sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoeker. Dat verzoeker dit ten stelligste betwist. Verzoeker is de mening toegedaan dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Zo kan gewezen worden op het feit dat verzoeker momenteel ernstig ziek is, dat zijn echtgenote eveneens ziek is en zijn hulp zeer hard nodig heeft, alsook dat er een manifeste schending plaatsheeft van artikel 8 EVRM indien verzoeker zich zou dienen te scheiden van zijn echtgenote. Zodoende is het dan ook duidelijk dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken manifest foutief genomen werd. Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In zijn enig middel werpt verzoeker een schending op van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht. Verzoeker meent dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid ten onrechte heeft geoordeeld dat verzoekers aanvraag in het kader van artikel 12 bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 onontvankelijk is omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Volgens verzoeker is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden. Hij verwijst daarvoor naar zijn eigen medische toestand en die van zijn vrouw. Verzoeker houdt voor dat er een manifeste schending plaatsheeft van artikel 8 EVRM indien verzoeker zich zou dienen te scheiden van zijn echtgenote. De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag onontvankelijk is. In de bestreden beslissing werd geheel terecht geoordeeld dat: (...)

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St, nr. 101.624 van 7 december 2001). Deze beslissing werd genomen na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht inclus. Dat verzoekers echtgenote ziek zou zijn kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. In de aanvraag dd. 05.10.2010 werd immers enkel melding gemaakt van de ziekte van verzoeker - element waarop afdoende werd geantwoord -, doch niet van de beweerde ziekte van verzoekers echtgenote. Op het ogenblik dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de bestreden beslissing heeft genomen, had hij dus geen kennis van de medische toestand van verzoekers echtgenote. Er kan de gemachtigde dus niet worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met elementen waarvan hij geen kennis had.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007). In verzoekers middel is met deze regel geen rekening

gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden. Ook verzoekers voorgehouden schending van art. 8 EVRM kan niet worden weerhouden.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. Zoals in de bestreden beslissing terecht werd gesteld, werd er geen enkel concrete reden gegeven waarom de echtgenote betrokkene niet kan vergezellen bij een tijdelijke terugkeer. Het zij daarbij herhaald dat aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met de beweerde medische problemen van verzoekers echtgenote (waarvan geen enkel bewijs voorligt), gezien de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing geen kennis had van voormelde elementen. In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker overigens geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt zo onder meer aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T. V.R. 1994, (3), 12). Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.) De verwerping van verzoekers aanvraag heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van zijn gezin wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.). Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007). Tot slot houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Door de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist dat verzoekers aanvraag onontvankelijk is. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privé-leven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (R.v.St. nr. 157.953, 26 april 2006; R.v.St. nr. 130.936, 30 april 2004).

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoekers middel dus niet kan worden aangenomen."

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.4. Verzoeker heeft blijkens het administratief dossier op 7 maart 2011 een aanvraag ingediend op grond van de artikelen 10 en 12 bis, §1, 3° van de Vreemdelingenwet. Voornoemde wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

(...)

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit. (...)

2.5. Verzoeker poneert dat de beslissing manifest foutief genomen werd en dat er onzorgvuldig onderzoek geleverd werd naar zijn situatie maar betreft zijn kritiek niet op de motivering van de bestreden beslissing. Evenmin concretiseert hij deze kritiek. Met zijn overtuiging dat er *“wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden”* en zijn theoretisch betoog toont verzoeker geen schending aan van de in het middel opgeworpen beginselen.

2.6. Waar verzoeker poneert dat hij *“momenteel ernstig ziek is”*, dient de Raad op te merken dat het verzoeker vrijstaat om dit aan de verwerende partij te melden met het oog op een verlenging van de uitvoeringstermijn van het in de bestreden beslissing vermelde bevel om het grondgebied te verlaten of om zoals de bestreden beslissing stelt, *“een aanvraag in dienen op basis van medische redenen met verwijzing naar art. 9ter van de wet van 15.12.1980.”* Waar verzoeker betoogt dat zijn echtgenote *“eveneens ziek is”* blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker bij zijn aanvraag een medisch attest had voorgelegd waarin staat dat zijn echtgenote omwille van een chronische aandoening *“slechts beperkt in staat is om huishoudelijk werk te verrichten.”* Verzoeker betwist de beoordeling van dit stuk in de bestreden beslissing niet. Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift nieuwe stukken voegt aangaande de medische toestand van zijn echtgenote dient de Raad op te merken dat verwerende partij niet kan verweten worden geen rekening gehouden te hebben met elementen waarvan ze niet op de hoogte was of kon zijn op het ogenblik dat ze bestreden beslissing trof.

2.7. Voor wat betreft verzoekers betoog inzake een manifeste schending van artikel 8 EVRM, dient de Raad eens te meer vast te stellen dat verzoeker dit nauwelijks uitwerkt. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het nochtans in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Alleszins strekt de bestreden beslissing er niet toe verzoeker en zijn echtgenote voorgoed van elkaar te scheiden. Zij strekt er enkel toe vast te stellen dat de door verzoeker ingeroepen omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn die verzoeker toelaten de gezinsherenigingsprocedure in België op te starten. De bestreden beslissing verhindert verzoeker niet de gezinsherenigingsprocedure vanuit het buitenland op te starten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen verstoort het beweerd gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA